

Opí Luna

Pararea

Sádrová lady	- 1 -
Pestrá společnost	- 1 -
Slovní úloha	- 2 -
Ostentativní brukev	- 2 -
Rudla a děvčátko	- 3 -
Vedřiny, konečně!	- 4 -
Šaty slečny Amálie	- 4 -
Kouzelná lodžie	- 5 -
Sen o první noci	- 6 -
Hebounký okurek	- 6 -
Tamburína s omáčkou	- 7 -
Jul, Ves, Bar a Ila	- 8 -
Zkouška	- 8 -
Kohoutek volí	- 9 -

Sádrová lady

Slečna Vzaduhladká se zamyslela a přišel podzim. Ještě ani nezačalo léto následujícího roku a slečna V. už promýšlela, co si na podzim koupí v Potřebách pro každý den pana Mulče.

Isidor Mulč se příliš netvářil, neboť ho navštívila v zimě a zrovna sněžilo. Je známo, že ženy středního věku nejvíce nanesou. Krámský Mulč svou rozladěnost vyjadřoval tlumeným štěkáním. Jeho dcera Jarmilka se přišla podívat na nového pejska, chudinka, vypadla v pěti nedělích z postýlky a od té doby trpí chronickou zapomnětlivostí.

Přišel i soused pan Kocourek. Je to znalec zanechaných stop. Tato praktická disciplína prý vynáší, zejména když máte vedlejší příjem v podobě renty. „Je tu Kocourek,“ pravil pan Mulč svým hlasem. Jarmilka znovu letěla dolů po schodech, aby se přivinula ke svému domácímu zvířeti.

Pan K. v plné práci přeměřoval šlápoty slečny Vzaduhladké než se rozplynuly v odřeném běhounu. Slečna V. byla natolik zaměstnána sama sebou, že si nevšimla příchodu astronomického jara. Ona totiž ze samého zamyšlení usnula a pan Mulč, pan Kocourek, Jarmilka, ostatní obyvatelé domu i zákazníci, ji považovali za sádrovou figurínu, kterých bylo v obchodě několik.

Pestrá společnost

Byla to taková pestrá společnost. Bankovní úřednice slečna Kaprlová, inspicient divadla pan Everydayshine a sezónní rybář Cupanina. Město, v němž se nacházela banka a divadlo, leželo v oblasti rybných jezer.

Trojlístek se dal dohromady na poště při čekání ve frontě na objemné zásilky. Poštmistrová se při práci se vším velice loudala a dlouho hledala v rozlehlém skladu balíky tří čekatelů, kteří mezitím vstoupili do rozhovoru. Slovo dalo slovo a dohodli se, že si společně vyrazí na jih. Všichni už měli plné zuby nevlídného podnebí.

Aby se domluvili na podrobnostech, svolali schůzku v kavárně U červeného slona. Dostavili se vespolek. Po úvodních pozdravech se však nemohli shodnout na zasedacím pořádku. Oba muži chtěli sedět vedle slečny Kaprlové, ovšem každý po její pravé ruce. Situace se už zdála být patovou, když v poslední chvíli zazářila slečna Kaprlová myšlenkou, kterou vnesla do věci pořádek. Pánové se budou střídat po půlhodině. Pořadí, v němž zasednou po její pravé ruce, určí los. Dále šlo vše jako po másle až do chvíle, kdy ke stolku přistoupil číšník, a měli si objednat. Vyvstal problém, který z mužů poručí pro slečnu Kaprlovou zázvorovou limonádu s paraplíčkem. Polemika se téměř vyhrtila v okamžiku, kdy měl pan Everydayshine střídat Cupaninu po pravé ruce. Číšník ztratil trpělivost a odešel k boxovacímu pytli v zázemí. Nahradil ho méně citlivý kolega. Nějakým neznámým způsobem odhadl přání tří hostů a beze slova je obsloužil, což považovali za velmi rázné jednání.

Nyní už nic nebránilo živé diskusi o nastávající cestě. Cíl byl jasný – jih. Avšak přesné místo se stalo předmětem sporu. Cupanina navrhol Karáčí, že prý tam lze doplout lodí. Jenže slečna Kaprlová by si hrozně přála cestovat služebním automobilem, zatímco pan Everydayshine prosazoval bicykl. Byla to jak známo taková pestrá společnost...

Slovní úloha

Evička Chudomelová počítala domácí úkol a její dvě bílé myšky, Irča a Klonda, si něco dělaly v kleci. Venku padal šedý prach, neboť Chudomelovi bydleli na periferii, kde bujel těžký průmysl. Však se taky paní Chudomelová něco nalála! Voda tekla často rezavá, čaj měl ráno olovený škráloup, listy filodendronu se musely denně oprašovat, Evička pro kašel dlouho usínala a v noci těžce dýchala. Tatínek však říkal, že se to jednou vystříbří. Sedal si po práci k televizi, a pokud nevypnuli proud, díval se do noci na publicistické vysílání. Někdy usnul a maminka ho pak ráno dlouho hledala a už se začínala bát, když tu tatínek zakašlal a zvedl se ohromný oblak jemného popela. Úplně se podobal pohovce, na které ležel zakrytý prachem, jako ten brouček na straně třicet dva v přírodovědě.

Evička jako myška ohryzávala konec propisovací tužky, třetí slovní úloha ji zarazila. V knize byl příklad označený znaménkem 'těžký'. Běží dvě myšky A a B po poli a myška A je za myškou B. Náhle se na obloze objeví poštolka C a myška A předběhne myšku B o dvacet centimetrů. Mezi myškou A a poštolkou C leží úsečka dlouhá třicet metrů. Tato úsečka svírá se zemí úhel šedesáti stupňů. Myška B, která je nyní dvacet centimetrů za myškou A, si všimne vlevo lovce D. D míří na C ze vzdálenosti třiceti metrů a body A a D tvoří základnu trojúhelníku. Vypočítej délku zbývající strany a obvod tohoto útvaru.

„Maminka to nebude vědět,“ říkala si Evička, „a tatínek bude dlouho v zaměstnání na noční službě.“ Rozhodla se, že zatelefonuje Blaničce, své spolužačce. Telefon byl však hluchý. Evička položila studené sluchátko a bylo jí do pláče. Do večere jenom zobla a paní Chudomelová se domnívala, že Evička stůně. Před spaním dostala Evička lžičku jitrocelového sirupu.

Jakmile utichl hluk těžkých strojů vracejících se ze stavby, přestaly se chvět skleněné výplně a usadil se prach, Evička usnula. Zdál se jí sen se šťastným koncem o dvou myškách na poli, poštolce a lovcí Davidovi.

Ostentativní brukeyv

Fotrhonezovi, význačná rodina s bydlištěm v obci Noželžice, se chystali na pohřeb. Evžen Fotrhonez se ošatil do společenského obleku značky OP Prostějov, který přechovával v masivní skříni od jeho pořízení v roce 1991. Evžen Fotrhonezová měla vystoupit v konfekčních šatech od společnosti Makyta Púchov, které byly zavěšeny v témže šatníku. Ervín Fotrhonez, Evženův otec, ležel ve vedlejším pokoji a spal sladce věčným spánkem. Z kapsy černého ručně šitého saka mu rostl smuteční bílý karafiát.

Pozůstalý pan Fotrhonez v koupelně stále nemohl zcela smýt kolomaz z prstů. Ráno v dílně dohlížel na demontáž hlavy motoru starostova Chevroletu a nakonec bylo třeba jeho zásahu, díky nezkušenosti mechanika Tomáše. Solvína myje pěkně, ale vysouší pokožku, natřel si tedy ruce Indulonou.

Týden po pietním obřadu, měli Fotrhonezovi rodinnou poradou v kuchyni. Šlo o to, co dát na hrob jako trvalou dekoraci na památku otce a dědečka, tchána a bratrance Ervína.

„Holubičky ne,“ na tom se shodli všichni, „ty mají Koudelkovi. Co zlatý kříž?“

„Ten má půlka hřbitova, my ho mít nebudeme,“ mávl rukou pan Fotrhonez.

„Dědovu fotografii ve zlatém rámečku na keramické destičce,“ navrhl syn Jan. Ostatní se zamysleli, tetička Květuška při tom zamyšlení ohrnula horní ret.

„To má budoucnost,“ promluvil potom pan Fotrhonez, „ale co dál?“

Z toalety se vrátila Miládka. „Jé, vy ještě sedíte?“

„Já navrhuju kalvárii,“ řekl pevným hlasem vnuk Vojta.

„A co to je?“ zeptal se pan Fotrhonza.

„Náš pán Ježíš Kristus s trnovou korunou na kříži,“ hrdelně zavyla v koutku sedící druhá tetička Pavlínka.

„No pozdrav pánbů,“ řekl na půl úst pan Fotrhonza.

O měsíc později, před letní senosečí, přijela na ves televize. Do večerních zpráv šla reportáž z místního hřbitova. O panu Ervínu Fotrhonzovi, který byl známým pěstitelem zeleniny a o třiceticentimetrové zlacené kedlubně, zdobící náhrobní desku místa jeho posledního spočinutí.

Rudla a děvčátko

Trhalo pampelišky na loučce mezi panelovými domy. Dávalo si pozor, děvčátko s růžovou mašlí ve vlasech, aby vybralo mezi barevnými nedopalky a všemožnými lejny ty správné květy. Ono, šáhnout si do hovínka, znamenalo všechno ukončit a běžet až do pátého patra vydrhnout si kartáčkem, který tatínek používá na tvrdá chodidla, ruce a pak ho vrátit, aby nic nepoznal.

„To nevádí, že tady pejsci čůrají,“ říkalo si děvčátko, „však to taky dělám do trávy, když nechodí lidé.“ A hned to taky udělalo, poněvadž se mu zachtělo.

Už bylo na věnec a tak poodešlo s náručí žluté radosti k lavičce.

Téměř ve stejném okamžiku, jen o trochu dříve, vyšel z domku stařeček a nechal branku otevřenou. Paní Radová, když naháněla své dvě děti do automobilu, si povšimla muže v trepkách, trenýrkách a košili, jak jde jejich ulicí, ale neměla čas se tím zabývat.

Den byl slunný a teplý. Rudla to měl v hlavě všechno jinak než je obvyklé, ale to mu nevažilo, aby se smál a radoval. Shodil košili z ramen a šel vstříc světlu.

Děvčátko si povšimlo zvláštního pána, který byl najednou blízko.

„Kam deš, pane?“

A on k němu došel a smál se na celé kolo, jak mu bylo dobře. Děvčátko se zaujatě dívalo na jemné bílé vlasy, vyzáblou hrud', zvláště ho zaujaly pigmentové skvrny.

„Jé, ty nemáš zuby, pane.“

A Rudla Ptáček si sedl na bobek a vyskočil a znovu, plácal se do stehů, smál se, ukazoval dásně, plácal se do stehů a dělal, že je vrabec domácí. Děvčátko se to všechno moc líbilo, a když byl zrovna dole, dalo mu na hlavu ten krásný pampeliškový věnec.

Vedřiny, konečně!

Do Mikrotonic přijeli umělci. Starosta vyvěsil prapory a venkované vykukovali škvírami v rozeschlých plotech. Cestu kočovné společnosti PĚRETA (pěvci, recitátoři, tanečnice) do obce provázely od začátku nepříjemnosti. U rybníka, kde se chtěli opláchnout a svlažit, se vyskytl problém, později pojmenovaný jako Jaromír Patera. Jedna ze subret se pustila dále od břehu, neboť vpila do hrudi nesmírné vábení chladných hlubin. Uprostřed rybníka ležel v bahně Patera v neoprenovém obleku a s kyslíkovou bombou na zádech. Nic by se nestalo, kdyby pěvkyně nebyla zároveň amatérskou potápěčkou s oblibou kopírující nerovnosti dna. Patera, když ucítil ženské teplo, uzavřel náruč, jak to dělávají mořští mlžové. Perla se chvíli vzpouzela v sevření paží a nohou, až v bahně dozářila všem přičetným pohledům. Jaromír ‚Slávek‘ Patera se později k činu přiznal a Ústav kriminalistiky označil případ jako ‚Cvrčkovická zeva‘.

Ale jelo se dál. Před štací, v takové ostré otevřené zatáčce zapadl karavan do měkkého téru. Vedro v těch místech převedlo silnici do tekutého stavu, takže plynula jako řeka. Chvíli tedy pluli, až přišel onen meandr a v něm se karavan zpříčil. Principál nakázal odhodit balast. Zbavili se všech nepotřebných věcí, básník Maturek bránil, seč mohl, souborné dílo Svatopluka Čecha. Padlo do asfaltu a Maturek, který byl vzrůstem malý, zaplatil životem jako záložka třetího dílu broučkády.

Ale pak se jelo dál. V Mikrotonicích kluci házeli kameny na černý vůz. Kameny zůstávaly trčet ve hmotě. Z hostince vyšel pan Hrouda a principál společnosti se z kozlíku otázal na cestu k náměstí. Hrouda hned nevěděl, co má odpovědět a nakonec ukázal směrem ke kapličce. Odměnou mu byl vhozený stříbrňák. Poděkoval, a když mu karavan ukázal záda, típl na rozloučenou cigaretu do téru.

Ten večer měli dobrovolní hasiči šturm. Hořel nějaký povoz a několik stavení v obci Mikrotonice. Stará dojička sledovala lihový teploměr za oknem, a jakmile dosáhl stupně čtyřicet, zvolala památnou větu: „Vedřiny, konečně!“

Šaty slečny Amálie

V údolí Viktora de Valon bydleli kromě Viktora de Valon a jeho pěti kočiček ještě Amálka Plačková, čistič cest Sam a Petr Novák s rodinou. O letošním jaru se měla v údolíčku konat tradiční slavnost dýchacích cest, složená ze tří disciplín - popotahování, odkašlávání a sípání. Sjeli se návštěvníci ze širokého okolí. Dospívající Amálka Plačková sledovala celou tradici kritickým pohledem. Pravidelně navštěvovala pokrokové Čápice, vesnici sousedící s údolím Viktora de Valon. Jednou dokonce, a to ji velmi hrálo u srdce a dodávalo odvahy, zavítala za tetou do města. Lidé se tam oblékali úplně jinak. Nenosili nankinové kalhoty s krátkou nohavicí staženou pod kolenem koženým řemínkem jako pan de Valon, ani modrý overal, co si pravidelně navlékal Sam, ani černé smokinky jako všichni Novákové. Lidé ve městě se oblékali velmi vhodně a vkusně.

Slečna Amálka ve snaze se jim vyrovnat si zhotovila oděv, podobný dámským šatům, které viděla u tety. Nebylo to pro ni nic jednoduchého, musela si totiž při práci vystačit s kousky látky, dřívěk, konopným vláknem a přírodními barvami.

S hosty slavnosti přijel i chlapec se skleněným okem. Vedle paní Pavoučnickové s prefabrikovanou nohou byl druhým zástupcem města. Amálka Plačková vyšla z chýše v nových šatech a po cestě zamířila k dějišti festivalu.

Pan Viktor de Valon držel slavnostní řeč, událost právě začala. Cestář Sam zametal kočičí chlupy a línající kvinteto koček se lízalo ve stínu pódia. Vládce údolí v závěrečném bodu projevu obřadním kašlem zahájil slavnost dýchacích cest.

Tu se stalo něco neobvyklého. Paní Pavoučnicková nechtíc přešlápla dílcovou nohou právě na ocas jedné z koček. Kočka se jmenovala Třetí z pěti a velice se jí takové jednání nelíbilo. Bolestí a překvapením vylétla do prostoru a dopadla na nohavici chlapce se skleněným okem, kde se drápy zachytila. Oko se kutálelo dolů po cestě, kterou přicházela slečna Amálka v nových šatech.

Amálka na rozcestí zabočila vpravo a vydala se na luka nad údolím. Všichni hosté se za ní dívali a zdálo se, že očekávali něco jiného, než se nakonec stalo.

Kouzelná loďie

V cihlovém domě žil spisovatel. Holub, který přelétal kolem, uviděl mladého muže, jak kouří na balkóně. Spisovatel s oblibou zažíhal bílou cigaretu a nezůstalo u jedné, když přicházel večer. Popel padal dolů a sousedé v přízemí se nejprve domnívali, že to vítr zvedá lehounké kuličky polystyrénu.

Mladík se ve stoje díval na nebe a pro sebe si myslel: 'Mám já to zapotřebí, zabývat se takovou spoustou věcí, které mě nebaví a netěší? Ty tam,' a kývl do oblak, 'proč je to jenom takhle zařízené?' Ale nikdy se nedočkal odpovědi.

S létem přicházely do bytu návštěvy. Dvojčata Palečkovi, slečna s psíkem a babička z Domašina. Zvíře se dožadovalo vytrvalé pozornosti, spisovatel vstal z postele a omluvil se slečně, že musí trochu na vzduch. Venku se opřel o parapet a dlouze potáhl z bílé tyčinky. 'Proč je krásného tak málo a nepříjemného tolik?' zeptal se v duchu oblak.

Potom musel k pračce, která se porouchala a vytékala z ní voda. Večeři udělal dobrou a slečna při odchodu poslala vzduchem neviditelný polibek. Ještě vysál srst spolu s parazity z babiččina perského koberce a na psaní už mu toho dne nezbyl čas.

Babička zavítala na konci týdne. Smekla se jí ruka a nechtíc vysypala koláče z alobalu. Tvarohové, makové a povidlové se kutálely po koberci a parketách. Chytil je jako motýly, babička mu ukazovala, kam se který zatoulal. Potom seděli u čaje a jedli koláče, které skřípaly v zubech. Stará paní vyprávěla vzpomínky a říkala mladému muži, co má dělat a jak.

Dvojčata přinesla zvláštní zelený tabák. Zašli společně na balkón, kde si zapálili vespolek podlouhlé smotky. Všiml si, že sourozenci pomrkávají. Když osaměl, pocítil zvláštní pohyby ducha. Zatoužil po čerstvém vzduchu a vyšel ven. Dlaždice kvetly. Oleandry, opuncie, juky, rododendrony prorůstaly kamenem. Zem nestudila, když na ni bosý vkročil, neboť ji pokrýval zelený pažit. Sedl si pod cypřiš a otevřel zápisník. Cítil se neskonale spokojený.

Jakmile se loďie oddělila od domu a vzlétla, jal se zapisovat průběh cesty. Nad jezerem Tanganika zalitoval, že si doma zapomněl fotografický aparát.

Sen o první noci

„Hadi! Hadi!“ vůkol a v ozvěnách rezonovalo ulicí. Velice nízko nad hlavami letka ryb. Kreolské bistro na dohled. Pach flambovaných mamb.

Hadi otočila temné oči po zvuku. V Bridgetownu zuřil liják slunečních paprsků. Turisté rozhazovali dolary za lakovaný korál. Ti znalejší v zákoutích tržnic kupovali vrbové pálky. „*Errol, onto the pitch!*“ korpulentní lady fistulí.

Vyběhl Bussa a za ním hlouček chlapců. Cyklista trhl hlavou a oživlé dredy se nešťastně vpletly do soukolí. Snědý Bussa v běhu zapískal. Po plakátu Rihanny rychle stékal výřez ananasu vhozený jedním z rebelantů.

Hadi, navenek bez hnutí, kroužila jazykem po patře úst. S pohrdáním hleděla do dvou hlavní plných ohně. „*Děvko, děvko!*“ střílel ostrými slovy. Černý trojzubec se oddělil od vlajky a letěl nad mořem.

Pláží projel nůž svítání. Provizorní chýše voněla solí, tabákem a milováním. Bussa s dlaní na dívčině čele. „*Děvče, děvče,*“ nyní ho slyšela starostlivě zpívat.

Hebounký okurek

Karolínka procitla ze zamyšlení. Maminka něco volala. Dívka odložila nůž, rybičku po neznámém člověku, a rukou pohladila desku psacího stolu. Vydala se na cestu za maminkou. V dlouhé chodbě potkala harlekýna, Wenera Kische, babičku a tři pavouky. Nebylo lehké jim vysvětlit, že není čas na hraní drápků ani na dopolední kotilion, maminka totiž volá. Neodbytný bonviván Kisch si alespoň vymínil míchání polévky příští středu, když už s ním nechtěla do kola.

A tak, jakmile překonala nevlídný koridor, vstoupila do předsíně. Tatínek zde právě porovnával psí dečky. Karolínka našlapovala po špičkách, aby se mu nepozorovaně vyhnula, nemohla se zdržovat s tatínkem, když maminka volá. Už se domnívala, že proklouzne, ale chyba lávky! Mostek, který se klenul přes stružku, zavrzal. Tatínek choval v průtočném jezírku v předsáli kuchyně pstruhy a potrpěl si na vhodnou obuv. Nyní zachytil dívku periferním zrakem a podával jí svazek bílých látek. Karolínka se na sebe hněvala pro takovou neopatrnost. Napočítala třicet, vrátila soubor a s drobnou úklonou se vydala na další cestu.

Před prahem kuchyně zůstala stát s otevřenými ústy. Vchod byl zavalen mnoha jehlicemi z babiččina pletení a všude pobíhali černí mravenci. Rychle se rozhodla pro variantu dvě v případě nouze, tedy přechod přes obývací pokoj.

Dědeček už tu čekal. Chtěla sice proklouznout za komodou a sekretářem, avšak ten ji zradil a v rozhodující chvíli zadrnčel uvolněným sklem. Pod palbou otázek z přírodovědy, aritmetiky, ornitologie a numismatiky přeběhla k druhým dveřím, přičemž málem podlehla zákeřné sofa a kolečkové brusli.

Karolínka už byla hodně vyčerpaná a nešťastná, maminka volala a ona nejde. Ve veřejích seděl starší bratr a lepil ze sirek Angkor Vat. Dívka se vzepjala k poslednímu zoufalému úsilí a skočila šipkou, neboť stavba už byla skoro hotová.

Let trval celou věčnost, ale dopad nebyl vůbec bolestivý. Karolínka ležela na veliké hromadě okurek a dívala se na maminku, jak připravuje nedělní oběd.

Tamburína s omáčkou

Šéfkuchař Jahoda, stálo na vyšívané jmenovce pána v bílém. Slečny číšnice se pohybovaly téměř nepozorovaně okolo stolu, jejich odborné úkony byly prováděny se zvláštní úsporností. Tato restaurace, nyní La Brasserie Le Soleil Blanc, si dříve nechávala říkat pohostinství U Bílého slunce. Jednoho dne odhodila staré věci a hospodského Šantavého vystřídal pan Jahoda s ansámblem kuchařů, číšníků a servírek. Opravdu se jednalo bezmála o umělecký soubor. Zatímco staří stáli hosté oplakávali Šantavého utopence a nakládáný hermelín, nová vlna gurmánských zákazníků stála již za dveřmi ponovu vykrášené brasserie Bílé Slunce.

Pán v bílém v ústraní a se zachmuřeným čelem obracel stránky jídelníčku. Sledoval očima slova dovezená z Francie, proložená českými ekvivalenty, kuchařský žargon, zdobněliny, grafické kudrlinky. Kopa šneků z Burgundska, jehněčí mozeček neboli cervelat, ceviche z ryby lisetky s mrkvovo jablečnou remuládou, předkrmy, které snadno stvoří úsměv radosti na tváři šestnáctileté dívky. Cibulačka a humrový bisque s krutonky, při nichž se leckterý elegantní úředník olízne, spolu s majitelem kamenolomu. Teď to hlavní, fricassée z perličky na smetaně, koňský tatarák s kaparami, smažená telecí hlava s vlažným salátem a, pánové a dámy, jako středobod tohoto dokumentu kachní prso na pomerančích a Grand Marnier. Ženy v nejlepších letech propukají v ryčné tetelení.

Pan Jahoda však nespokojeně odložil lístek, a protože pracovní den šel k závěru, sundal si zástěru a posadil se na prkýnko s hlavou v dlaních. Pomyslel si, že jeho restaurace postrádá specialitu, která by ji vynesla nad nebeskou bář. Nevídaný pokrm, jehož esprit by proběhl kulinářským světem.

Na dveřích toalety visel mimo jiné fotografický portrét francouzského mistra kuchaře Pierra Xérese s kytarou a citátem: Tvé umění nechť má stejných kvalit jako hudba klasiků. A tehdy na to pan Jahoda kápnul.

Za čtvrt roku bylo možné dohledat brasserii ve všech hlavních kuchařských průvodcích a časopisech. Svět si restauraci našel z několika důvodů, zejména však pro skladbu jídelníčku. Ctihodné dámy a pánové si již neobjednávali hovězí líčka konfritovaná s mrkví a zázvorem, jehněčí játra s římským kmínem ani telecí pupek s pyré. Dívky v šestnácti už nekonzumovaly salát Caesar s tygřími krevetami ani lyonský salát se zastřeným vejcem. Středobodem jídelního lístku se stal oddíl s hudebními jídly.

Kulinář Jahoda se dmul pýchou a střežil své francouzské recepty s důsledností Germána. Kytarový roštěnec s artyčoky, bubínek z grilu s pošírovaným vejcem, ale zejména, vážené obecnstvo, Tambourin á la soleil v pouzdře a s houbovou omáčkou.

Personál brasserie podepsal dodatek k pracovní smlouvě a slib mlčení. V kuchyni, vedle skladu jedlých surovin, vytvořili kumbálek pro použité hudební nástroje. Z nich pak speciálním postupem, dle brilantního nápadu a později patentu Jahodova, připravovali kuchaři vývar jako základ hudebních jídel. Ze strun kytary, z kůže bubnu, dřeva houslí nebo žíní smyčců vznikaly pohádkové talíře, nesoucí chutě, které omámily a vzaly slova z úst nemálo kritikům. Tamburína po způsobu slunce na houbách se dostala do jisté knihy jako nejchutnější evropské jídlo.

Pan Jahoda seděl spokojeně na prkýnku a s drobným úsměvem pozoroval jiný obrázek s výrokem: Výsledná chuť a dojem z jídla světi všechny prostředky. Na fotografii byl vyobrazen světoznámý kuchař, jak opírá v kádi telecí střívka.

Jul, Ves, Bar a Ila

Ilonka Petrlíková měla starosti. Netýkaly se ani tak mléčných zubů měnících se ve stálé, ani Martina Pulce, který ji zlobil, ani černého puntíku v notýsku. Ilonka zjistila, že má rušivé jméno.

„Co je to rušivé jméno?“ ptala se tatínka. Podrbal se tužkou za uchem, protože byl architektem a zrovna rýsoval. „Co je to rušivé jméno?“ zopakovala trpělivě Ilonka. Tatínek vyčerpav všechny úhybné manévry, které dovedl a po páté otázce na stejné téma vstal a otevřel internet. Tatínek nespouštěl internetový prohlížeč, ale otevíral internet, Ilonka se za to na něj zlobila. „Elko, proč mi to nenabíhá?“ volal na maminku. „Máš zapnutý modem?“ zavolala obratem maminka z kuchyně. To už Ilonka tiskla prstem černý spínač. Za necelou hodinu společnými silami vyhledali skoro všechno důležité o rušivých jménech. Nyní měli pocit, že se dozvěděli více, než ví madam Eleonora, věštkyně, na kterou se dříve v nouzi obrátili.

Ilonka postupně zjistila, proč jim utíkají domácí zvířata, když na ni babička zavolá, z jakého důvodu došlo ke splašení afrického slona v zoo, jakmile ji paní učitelka okřikla jménem. Také se jí ozřejmilo, proč při vyslovení křestního jména Ilona v přítomnosti kojenců a starých lidí, dochází k usedavému pláči jedněch a k propuknutí úzkostlivých stavů u druhých.

Ilončino jméno patří mezi rušivá slova. Tato vzácná anomálie vzniká vyslovením určitých kombinací hlásek a způsobuje hlasové podráždění rizikovým skupinám.

Protože na internetu se dá najít řešení všeho, mohl se tatínek vrátit k rýsovacímu stolu a maminka do kuchyně. Ilonka, která se jinak o počítač moc nezajímala, trávila dnes dlouhý čas na fóru, kde se sdružovali nositelé rušivých jmen. A tak se během odpoledne seznámila s Juliánem, Vesnou a Barnabášem. Vesna Ilonce poradila, aby používala zkrácenou formu svého jména, když nechce způsobovat problémy a jméno v plné formě, pokud problémy způsobovat zamýšlí. Druhá varianta je podle všech diskutérů mnohem zábavnější, na tom se shodli. Ten večer se Ilonka od nových kamarádů dozvěděla ještě mnoho zajímavých věcí.

Dům Petrlíkových patří k satelitnímu okraji malého města. Stojí na samém konci ulice a dál už je jen pole a hliněná cesta. Byl syrový podzim a ráno stromy vypadaly jako umělé kvůli jinovatce. Ilonka vyrazila do školy jako obvykle a poslové zimy, vrány a havrani, ji doprovázeli na zastávku autobusu.

Martin Pulc, známý uličník a buřič, ji přivítal slovy: „Naval svačinu, tlustoprdko‘ a štulcem do zad. Ilonka mu ji podala a pak se usmála, ale aby to neviděl. Vzpomněla si na Martina bulteriéra Rexe, se kterým ho vídala na zahradě. Následně si v duchu zopakovala všechna jména svých nových kamarádů a téměř bez obtíží nastoupila do autobusu.

Zkouška

Den zkoušky nastal. O měsíc dříve se mu dvanáctý červen rozplýval v kosmických mlhovinách. Týden před examínací už nabíral kontury planet. Dvanáctého ráno měl podivný sen. Jindřiška hloubila jamky zahradnickým kolíkem a jako poslední stvořila jeho ústa. Měl odpovědět na otázku a zahradnice mu vsypala z pytlíku semena do pusy. Okamžitě začala klíčit a růst do prazvláštních hub, které ho nadobro oněměly. Probudil se opocení, s vyschlou ústní dutinou.

K obědu měl dvě kuřecí stehna s kořením. Rýži přesolil. Před gymnáziem ho stihla urputná žízeň. Díky časové rezervě si stihl zakoupit minerální vodu. Ve foyer bylo vedro k zalknutí. Hostesky vyvolávaly jména a lidé všech věkových kategorií se spojovali do dvojic. Jednu chvíli měl dojem, že slyší Muže s harmonikou. Nehezky otlýl chlap odcházel s krásnou studentkou.

'Bude ji prznit ve stájích,' pomyslel si a v hlavě mu Ennio Morricone gradoval v šílených disharmoniích. Už se chystal vstát a zakročít, když tu náhle se ozvalo povědomé jméno. S kolty proklaté nízko vstoupil do ringu asistentek.

„Jsem Leon.“ Podívala se na něho nedůvěřivě. „Jsem Leon,“ zopakoval a doložil to občanským průkazem.

Dali mu takovou chudinku z prvního ročníku obchodní akademie. Pokusy o konverzaci hatil patnáctiletý věkový rozdíl. Před učebnou smetl prach z kožených chráničů stehen. Jako správný honák žvýkal tabák a kouřil. Dívka se držela zpátky a trochu se bála. Nečekal, až ho vyvolají a rozkopl dveře. Sergio Leone to tak nechával dělat Elliho Wallacha i ostatní aktéry. Jedna stála hned za dveřmi a měla to rychle za sebou. Nestihla ani dořiči: „Hello, please, come in.“ Druhá ze zkoušejících byla o chlup rafinovanější a kryla se za katedrou. Nic nechápala, když ji ve správném úhlu od tabule odražená kulka zasáhla do spánku.

Podíval se po místnosti pohledem jako Lee Van Cleef a zhodnotil situaci. Na chodbě někdo srdceryvně zařval a mnoho nohou a hlasů vyplnilo prostor. 'Tolik povyku pro nic', prolétlo mu hlavou, ale moc se mu takové podobenství nelíbilo.

Potom mu někdo zezadu hodil na hlavu pytel a nalomil krční obratel. Když se probudil, nemohl se hýbat. Nad ním se skláněla matka a říkala: „Pepíku, cos nám to provedl.“

Kohoutek volí

Pan Kohoutek bydlel v Akátové ulici a v jeho zanedbané zahradě opravdu rostlo několik akátových stromů. Děti, adolescenti a zamilovaní lidé se natahovali podél zídky s dřevěnými poli, aby si natrhali převislé listy a zahráli si s nimi známou hru. Babičky, které pamatovaly horší časy, sbíraly suché větvičky opadané ze starých dřevin a doma si s nimi přitápěly v záložních kamnech, když uhodily mrazy.

Starý pán pan Kohoutek odhrnoval záclonu v prvním patře a díval se podmračeně na dění v sousedství. Myslel si, že lidé dělají v jeho ulici nepořádek. Pak šel napsat cedulku ‚Udržujte pořádek!‘, ale nevěděl honem, kde má silný fix. Vzpomněl si, že měl kdysi tvrdý karton ve třetí zásuvce pracovního stolu. Ten stůl však prodal před deseti lety svému synovi, který si v novém domě zařizoval kancelář. Jen si na to nemohl vzpomenout, protože hledal v zaprášených regálech u kotelny lihový fix. Pak se chystal vyzvednout karton. Tu ucítil zvláštní pach spálených škubánek. Aha, zvolal a rychle se šoural do prádelny a vyndal z pračky své svršky. Přišlo mu to divné. Zavčas se upamatoval, že asi hoří na pánvičce olej a bylo by vhodné zaškrtnit přívod plynu. Večer usnul vyčerpáním se špachtlí v ruce.

Nadešel volební den. V předvečer voleb přijel syn a pan Kohoutek poslouchal, co má zítra krok po kroku udělat. Syn byl důsledný a všechno mu pro jistotu sepsal a opatřil klíčová místa v bytě lístečky s upomínkou. Pan Kohoutek byl od rána velmi napjatý a soustředěný, dokonce si oblékl správné kalhoty, ne ty smuteční. Postupoval přesně podle instrukcí. Chvějící se rukou sebral aktovku se svačinou a volebním lístkem, věděl, že se má obout, vzít si plášť a zamknout dům. Na ulici se podíval nejprve vlevo, potom vpravo a přešel na druhý chodník.

Škola, ve které se volilo, sídlila v nově postavené moderní budově. Pan Kohoutek sáhl do aktovky a vytáhl plánek cesty. V podstatě stačilo zahrnout na křižovatce vpravo a projít kolem restaurace, pošty a banky na konec ulice, kde začínal školní dvůr. Vešel do budovy a pozdravil členku volební komise, která se na oplátku mile usmála. Uvědomil si, jak je svět krásný a že bude škoda z něj odcházet. Dobrý pocit se však rázem prolнул s uvědoměním, že doma nechal otevřené okno své ložnice. Řekl si, že rychle odvolí a vrátí se hned domů. Na pultíku u urny ležela jediná obálka. Hmátl po ní a muž vedle něho překvapením nadskočil.

Teď musel jednat rychle a udržet čistou mysl. Otevřel aktovku. Pak ji zavřel a znovu otevřel. „Asi jsem nedovřel ledničku“, pomyslel si. Vložil do obálky list papíru a třesoucí se rukou vsunul předmět do urny.

Vyšel z banky a zamířil opačným směrem do polí.